

TEMNÁ AKADEMIE

SPOUTANÍ

GABRIELLA POOLE

FRAGMENT

TEMNÁ AKADEMIE

SPOUTANÍ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Gabriella Poole
Temná akademie – Spoutaní – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Temná akademie

- 1. Vyvolení*
- 2. Spoutání*
- 3. Rozpolcení*

TEMNÁ AKADEMIE

SPOUTANÍ

GABRIELLA POOLE

 FRAGMENT

PROLOG

„Haló, děvenko. Zdržujeme tě od spaní?“

Ten hlas zněl povědomě, ale jaksi zdušeně a vzdáleně. Jako by se ozýval ze dna studny. Cassie Bellová s námahou otevřela oči a zamžourala na výjev před sebou. Stůl byl prostřen pro třináct osob. Uprostřed ležel mrtvolně bledý krocan, který zjevně stačil jen pro osm lidí. Levné sušenky s logem supermarketu a papírový ubrus. Tučné párky a rozvařená kapusta.

Vánoce ve stylu Cranlake Crescent.

Opravdu to jsou jenom tři týdny, co jedla francouzské delikatesy z jemného porcelánu v elegantní jídelně Darkovy akademie? Jako by se to odehrálo v jiném životě.

„Co se děje?“

Cassie se soustředila na postavu s pískově světlými vlasy, která seděla u stolu naproti ní. Jo, aha. Patrick. Její vychovatel. Jen díky němu byl pro ni návrat do starého dětského domova snesitelný. Podařil se jí úsměv.

„Ty nemáš hlad, Cassie?“ pípla sladce Jilly Beatonová v čele stolu. „To se ti nějak nepodobá. Už čtrnáct dní nás tu nepřetržitě vyžíráš.“

Cassie zaryla nehty do dlaní. Od jejího návratu z Paříže stále přibývalo Jillyiných kousavých poznámek. Normálně by jí Cassie tu radost nedopřála, ale její nervy jako by se s každým dnem zkracovaly.

„Jo, nějak mě přešla chuť,“ odsekla, odsunula židli a vstala. „Omluvte mě.“

„Cassie Bellová, já tě neomlouvám...“ začala Jilly, ale Cassie už byla pryč.

Patrick ji dohonil pod schody a tvářil se ustaraně. „Cassie, co je?“ řekl. „Co ses vrátila z Paříže, chováš se divně.“

Cassie se na okamžik zamyslela. Odkud jenom začít? Má mu říct pravdu o akademii? O záhadné skupině studentů zvaných Vyvolení a o jejich temném tajemství? O tom, že jejich těla obývají prastaří duchové, kteří jim propůjčují moc a krásu, ale na oplátku je nutí vysávat životní energii z obyčejných, lidských spolubydlících? Může mu říct o tom, co se ve sklepení pod Vítězným obloukem stalo s ní – o tom přerušeném rituálu, při němž jí v mysli uvízla část ducha, jenž předtím obýval tělo Estelle Azzedinové? Může mu říct, že v ní od té doby stále sílí podivný nutkavý hlad a že už ví, že krocan a párky nebudou to pravé ořechové?

Nemožné.

„Jenom se mi stýská po kamarádech,“ zamumlala.
„Víš?“

Patrickovi bylo v obličeji vidět, že se mu ulevilo.
„No to je jasné. Mluvila jsi dnes s někým z nich?“

„Včera večer jsem dostala e-mail od Isabelly. A taky, ehm, od Ranjita.“

„Kdo je to Ranjit?“

„Jenom, ehm, jeden kluk, co se mnou chodí na hodiny,“ zneklidněla Cassie. „Proč?“

Patrick se zakřenil ještě víc a v modrých očích mu zajiskřilo. „Protože ses začervenala, když jsi řekla jeho jméno.“

„Ale, nech toho!“ Cassie do něj laškovně šťouchla.

„Takže to není tvůj přítel?“

„Ne, to není,“ řekla Cassie rychle.

„Jo tak.“

„Není. Vážně.“ Cassie zapletla prsty do kašmírového svetru, který jí její kamarádka Isabella poslala k Vánocům. „To je... složité.“

Cha! Tak to je eufemismus století. Během těch pár chvil na konci semestru, které pro sebe s Ranjitem ukradli, neměli moc času svůj vztah definovat. Věděla jen to, že se jí žaludek svírá touhou, kdykoli na něj pomyslí, jenže Ranjit byl doma v Indii. Tisíce mil daleko. Musela se zkrátka smířit s tím, že se jí po něm bude

stýskat – že bude umírat steskem. Byl to cit tak silný, až to Cassie samotnou skoro překvapilo.

Ponořila se do vzpomínek, když tu nadskočila, protože se ozvalo její vyzvánění. Vytáhla telefon z kapsy džínů a skoro ho upustila, když spatřila to jméno na displeji. Znovu ucítila, jak se jí do tváří hrne krev.

„Co čert nechtěl...“ zahihňal se Patrick a vytratil se zpátky do jídelny.

Na jeho slova sebou Cassie v duchu trhla. Pořád jí nebylo jasné, co jsou Vyvolení vlastně zač. Co je Ranjit vlastně zač. *Bohové a příšery*, zavtipkoval jednou hořce. Co z toho je on? To Cassie nevěděla. Nebyla si ani jistá, jestli to ví on sám.

Zaplašila z mysli starosti, přitiskla si telefon k uchu a chytila se ho, jako by to bylo záchranné lano. „Ranjite!“

Určitě slyší, jak se Cassie pitomě kření, i když je na druhém konci světa.

„Cassandro.“ Jeho hebký a vřelý hlas jí dal zapomenout na sychravou plískanici a na chvíli dokonce i na ten ukrutný hlad. „Veselé Vánoce.“

„Tobě taky.“ Bez dechu se posadila na schody. Bylo žalovatelné, jak se jí stýskalo. Žalovatelné a nanejvýš nevhodné. „Jé, moc ráda tě slyším.“

„Jsi v pořádku?“ Jeho hlas zněl ustaraně.

„Je mi dobře. Dobře. Jenom trošku...“

„Hlad sílí, vid’?“

Cassie chvíli mlčela. Byla úleva mluvit s někým, kdo ví, co Cassie zakouší. Ranjit to taky zažil.

„Ano,“ řekla nakonec a rozechvěle se zasmála. „Uhodl jsi.“

„Už to nebude dlouho trvat, Cassandro. Týden a půl. Zvládneš to?“

„Mně je dobře. Opravdu. Jenom...“ Zaváhala a skočila do neznáma. „Chybíš mi. Moc.“

„Panebože, ty mně taky.“ Řekl to tak procítěně, až ji to od obvykle chladného a rezervovaného Ranjita Singha zaskočilo. Skoro jako by se mu ulevilo. „Chybíš mi a dělám si o tebe *starosti*. Ještě se ti pak, ehm, ozvala Estelle?“

Cassie polkla. Ranjit byl jediný, kdo věděl, že prastarý duch občas promlouvá v Cassiině hlavě – něco podobného bylo mezi Vyvolenými neslýchané. „Párkrát. Ale v poslední době je zticha, babizna. Doufám, že se schoulila do klubíčka a posla hladý.“

„To se asi nestane, Cassie.“

„Jo. Já vím.“

„Dávej na sebe pozor, prosím. Ano?“

Nemohla si pomoci a usmála se. „Jasně, budu. A brzy ahoj.“

„Už aby to bylo.“ Tiše se zasmál. „Poslyš, už musím končit. Zase se ti ozvu, až budu moct.“

Do očí ji bodly slzy a znovu se jí sevřel žaludek.
„Ahoj, Ranjite. Veselé Vánoce.“

„Tobě taky. Ještě jednou.“

Cassie sklapla telefon a rozbřečela se. Zabořila tvář do dlaní. No tak, to je ostuda. Má přece být *tvrdá*. Všechno zvládne. Hlad po potravě, hlad po Ranjitovi...

Dost. *Dost*.

Problém byl v tom, že byla strašně vyhladovělá. Zmáhal ji zoufalý, nepopsatelný hlad po něčem jiném, než je pouhé jídlo. Ale nemohla dělat nic než vydržet, dokud nezačne další semestr. Pak se možná dočká odpovědí. Koneckonců, kdo se na dostatečně dlouho vzdá čokolády, ten po ní také přestane toužit. Kdo vydrží pár týdnů bez cigaret, už je potom nechce.

Jo, a kdo na chvíli přestane dýchat, pak ztratí chuť na kyslík!

Cassie strnula.

To snad ne, moje milá. Opravdu jsi mě pobavila!

Nevšímej si jí, řekla si Cassie. Nevšímej si jí.

To se snadno řekne, ale hůř udělá. Stačil pouhý zvuk Estellina hlasu v hlavě, aby hlad začloulmal s Cassie takovou silou, až skoro ztratila rovnováhu a přepadla dopředu.

Uslyšela, jak se otevřely a zavřely dveře. Kroky. A hlas...

„Cassie? Jsi v pořádku?“ V Patrickově tónu byly znát obavy.

Vyskočila na nohy a zařala pěsti. V *pořádku*? Proč se jí na to pořád ptá? Samozřejmě že je v *pořádku*! Už ji začínalo doopravdy štvát, jak se kolem ní pořád motá. Neměl by se do toho plést, jestli ví, co je pro něj dobré.

Ne! Jak ji to jen napadlo? Patrick se jenom snaží být ohleduplný, tolik toho pro ni udělal.

Estellin šepot zněl jako hadí pohlazení. *A mohl by toho udělat ještě mnohem víc, moje milá.*

Patrick znervózněl z Cassiina chorobně upřeného pohledu. Ano. Estelle má pravdu. Tak dobrý přítel jako Patrick se vždycky obětuje. Na Patricka se může spolehnout. Je silný, mladý, sebevědomý. Plný života. Dokonalý.

„Cassie?“

Měla zkrátka příšerný *hlad*. Roztáhla rty do pitvorného úsměvu. „Nic mi není.“

Nemluv. Nech ho přijít blíž. Cítím ho...

Patrick o krok ucouvl a Cassie se zazdalo, že se zachvěl. „Přestaň blbnout, Cassie. Stydne ti večere.“

Ale ty jsi pro mě teplý akorát.

„Dobře, promiň. Nechám tě na pokoji.“ Obrátil se k odchodu. „Vrať se, až budeš chtít.“

„DOST!“

Vymrštila se ze schodu a skoro za ním vylétla. Popadla ho za límec, škubla s ním dozadu, sevřela ho a přitáhla k sobě. Snažil se vytrhnout, ale neměl šanci. Ani tu nejmenší. Od toho rituálu byla Cassie silnější

než dřív. Měla síly víc než dost na to, aby přemohla tohohle... smrtelníka. Cassie se nahlas zasmála.

Patrickovi se v očích zračila hrůza a vyděšeně jí dýchal do tváře. Zase ho ucítila: mmm, ten *život*! Vycenila zuby, když vtom zahlédla za skleněnou výplní venkovních dveří nějakou postavu. Na okamžik se jí zastavilo srdce, ztuhla a výhrůžně zavrčela. Ta tvář, divoká a zběsilá, na ni taky zavrčela jako vzteklé zvíře. V tu chvíli jí nehezky škublo v břicho a pochopila. To není žádná příšera, která se dobývá do domu. To je její vlastní odraz.

„Panebože!“ Pustila Patricka tak rychle, že se zhroutil na podlahu. Pozadu od něj odklopýtala.

Upíral na ni vyděšené oči, světle modré zorničky se mu tak rozšířily, až skoro zčernaly. To ji nepřekvapilo. Ale překvapila ji slova, která mu vyšla z úst.

„Ale ne, Cassie. Proč ty? Proč ty?!“

„Cože?“

Půl vteřiny stála s rukama na ústech a zírala na Patricka. Pak se otočila na podpatku a prchla. Brala schoďdy po dvou, aniž by zpomalila, vrhla se do svého pokoje, zuřivě popadla židli a zaklínila ji pod kliku. Tak. Teď už je v bezpečí. *On*.

Cassie se vyčerpáním zhroutila na podlahu. Mohlo to dopadnout hůř, říkala si, zatímco se jí zpomaloval tep. Mnohem hůř.

Nač si něco nalhávat? Přestala se ovládat. Mohla Patrickovi ublížit. Nebo ho dokonce zabít. Cassie si nacpala pěsti do úst a skousla je až do krve. Ještě pár dní a bude to. Za pár dní se vrátí do akademie. Vrátí se k tajemnému řediteli, siru Alricu Darkovi. Ten jí určitě pomůže s tím bojovat. Do té doby se bude všem vyhýbat...

Ale Cassandra, zlatíčko moje, já se musím NAKRMIT!

Plačtivý rozzlobený hlas jí duněl v hlavě a narážel do lebky, která se jí zdála lehká a prázdná. Z hladu už měla závrať. Ale byla rozhodnutá to vydržet. Už jenom pár dní. Jenom otázka času...

Přesně tak! Estellin hlas zněl v dutině její hlavy vyhládle a mstivě, ale vítězoslavně. *Ano, Cassandra, děvenko moje nejdražší! Jenom otázka času...*

1. KAPITOLA

Běžící pás sebou trhl a ožil, když se na něj vysypala zavazadla. Cassie stála natlačená v davu, ohromená rámusem a ruchem letiště Johna Fitzgeralda Kennedyho, a zoufale se rozhlížela po svém ošuntělém kufru, aby odsud mohla vypadnout. Na jedné straně stál vysoký zpocený byznysmen, na druhé uremcaná stará paní a oba se prodírali, manévrovali a skláněli nad zavazadlovým pásem jako supi. Ani jeden z nich nebyl zrovna prvotřídní kandidát na krmivo, ale kdo je v nouzi, nemůže si vybírat...

Ale ne. Nech toho! chtěla Cassie vykřiknout, ale neměla na to sílu. Když při přistávání seděla pevně vmáčkнутá do svého místa u okénka a vyhýbala se pohledu na svého souseda, viděla svítání nad Sochou Svobody, ale nezajímalo ji to. Nezajímala ji ta symbolika – východ slunce nad jejím soukromým Novým světem. Nezajímala ji nádherná symetrie a panorama města. Chtěla jen, aby letadlo už konečně přistálo a ona se mohla nadech-

nout čistého vzduchu. Vzduchu, který neprošel plícemi všech cestujících tolikrát, že už po nich *chutnal*. Chtěla pryč od té hromady člověčiny, nacpané do letadla jako nevzhledný švédský stůl s životní energií.

Ale aspoň ovládla svoje chutě. Celých sedm hodin. Na to může být hrdá, nebo ne? To je přece výkon.

Jistě, moje milá. A měla jsi naprostou pravdu. Jsem ráda, že jsme se krotily. Palubní občerstvení. Tak suché a bez chuti.

Cassie se proti své vůli stísnně zasmála.

„Hele, holka, nechtěla by ses posunout?“ Byznysmen ji odstrčil z cesty a vrhl se na svůj kufr.

Kdyby neklopýtla a nenarazila bokem do té nevrle staré paní, upadla by. Cítla, jak vrávorá, zásoby sil jí téměř docházely. Mužův zatuchlý dech si ji podmanil. Z toho sladkokyselého aromatu se jí rozšiřovaly nosní dírky. Nebylo nasáklé jen potem, ale také jeho živočišností. Muži bylo horko a přetížené srdce mu bušilo: slyšela to, *cítla* to. Pach mu prýštil z pórů a vnikal jí do nosu jako... talíř hranolků. Ano, až tak voněl. Cassie si olízla pozvednuté koutky úst, soustředila se na jeho rty a dívala se, jak se nadechuje a jak vydechuje...

S nadávkou se kolem ní protlačil, otloukl jí kufr o holeně a zmizel. Promeškala příležitost. Do očí jí vhrkly slzy a Cassie nevěděla, jestli jsou to slzy úlevy, nebo vzteku.